КРЫВІНКА

ЧЭРВЕНЬ
№ 10 (146)
2014 год

ІНФАРМАЦЫЙНА-КУЛЬТУРНАЯ ГАЗЕТА БЕШАНКОВІЦКАГА РАЁНА

МЕРКАВАННЕ РЭДАКТАРА

ВАЙСКОВАЕ ПАХАВАННЕ Ў БУДЗІЛАВЕ

У Бешанковіцкім раёне на ўліку 39 пахаванняў вайскоўцаў, у якіх пахавана 2495 загінулых.

Нягледзечы на тое, што пасля вайны прайшло ўжо доўгіх 70 гадоў, прозвішчы каля 500 чалавек не ўстаноўлены. Можна сказаць, што за выключэннем яшчэ дзесятка-другога, сотні салдат другой усясветнай так і застануцца безымяннымі.

І справа не толькі ў вайне. Савецкая сістэма з яе вядомым лозунгам "Ніхто не забыты, ніштo не забыта" па сутнасці пальцам не пашавяліла, каб устанавіць асобы герояў. Бо на месцах кіраваліся іншым не менш вядомым сталінскім прынцыпам: "Няма чалавека – няма праблемаў."

Ці змянілася што ў незалежнай Беларусі? Па вялікаму рахунку – нічога. Не, на дзяржаўным узроўні выдзяляюцца сродкі на падтрыманне вайсковых пахаванняў у прыстойным стане. Але гэта мізэр, які выдаткоўваюць у асноўным на фарбу і агароджу. А вось на пошукавую работу, на сучасныя матэрыялы, каб кардынальна абнавіць помнікі, тых сродкаў бракуе. Значна больш сродкаў гэта ўлада выдаткоўвае на сябе любую.

Шчыра кажучы, тыя пахаванні і ўвесь пераможны пафас патрэбныя існай уладзе толькі ў чыста карыслівых мэтах: выступіць з палкімі прамовамі 9-га траўня і 3-га ліпеня. Маўляў, НАТА зноў каля нашых межаў, значыць, рыхтуемся да горшага, зацягнем тужэй паясы, аб'яднаемся вакол нашага любімага прэзідэнта і працуем, працуем, працуем (амаль бясплатна) ...

На справе ж чыноўнікі нават не абцяжарваюць сябе пракантраляваць, куды ідуць тыя мізэрныя сродкі, што выдзяляюцца на догляд пахаванняў.

Вось і вайсковае пахаванне ў вёсцы Будзілава блізу магістралі Віцебск – Мінск сёлета "адрамантавалі". Паклалі да помніка плітку, каб не насіць да яго вянкі па голай зямлі, і абгарадзілі. Вельмі спяшаліся, каб скончыць да 9-га мая. Уклаліся ў тэрмін. І … зноў забыліся пра яго.

Успомнілі перад 3-м ліпенем. А як жа: раптам хто завітае з вышэйстаячых? Праблема сур'ёзная: вясной выгарадзілі вялікую тэрыторыю, хто ж гэта бясплатна навядзе на ёй парадак? Тэлефонныя званкі з райвыканкама ў сельскі савет замкнуліся на школе: настаўнікі не ведаюць слова "не будзем", а вучні – тая рабочая сіла, якая можа працаваць бясплатна. (Пра тое, каб трое-пяцёра чыноўнікаў з Бешанковічаў прыехалі б з рыдлёўкамі на тры гадзіны… Ну, гэта штосьці фантастычнае.)

25-га і 26-га чэрвеня ў перапынках паміж дажджом мы ўскапалі і выраўнялі граблямі тэрыторыю памерам больш за 50 квадратных метраў. Грунт – вельмі складаны, пераплецены карэннямі дрэў, з каменнем і рэшткамі будаўнічага смецця, што засталося ад вясны. Кветкі на ім расці не будуць, не тая глеба. Па-гаспадарску, трэба было б не мучыць дзетак, а засыпаць бакавыя пралёты мелкім шчэбнем, каб там не расла трава. Але ж той чыноўнік, што дзяліў грошы паміж мемарыяламі, гэтага не планаваў, бо тут на месцы не быў…

Ды што казаць, калі на помніку нават адсутнічаюць таблічкі з вядомымі імёнамі тых, што загінулі, з літары "А" да літары "К". Засталася толькі апошняя таблічка...

Г.Станкевіч

МАЦІ + МОВА = СОНЦА

Калі з відна да цямна
сонца глядзіцца ў вакно –
значыць, прыйшла вясна.
Сонейка ў нас адно.

Мовай мілосна так
струны душы кранаць.
Ціха, амаль няўзнак
мова гучыць адна.

Ўсіх пірагоў саладзей
матчын звычайны праснак.
Шмат на зямлі людзей,
маці ж у нас – адна.

Сонейкам цёплых надзей
вецер ўзьляцеў і сьціх.
Маці і мова – наш дзень,
як на зямлі бязь іх?

Г.Станкевіч

Партал твайго горада: http://beshankovichy.by

НАША ЖЫЦЦЁ

ЦІШЫНЯ

Адключылі праваднoе радыё, якое для многіх было асноўнай крыніцай інфармацыі і суразмоўцам, замяняла гадзіннік і будзільнік. З радыё мімаходзь можна было пачыць і навіны, і прагноз надвор'я, і наіўныя шчырыя віншаванні слухачоў сваім блізкім, і класічныя пастаноўкі кшталту "Паўлінкі" ці "Альпійскай балады", прычым на добрай беларускай мове.

Маладыя, пэўна, не зразумеюць, у чым праблема, маўляў, радыё – гэта ж мінулы век. Цяпер ёсць мабільнік, камп'ютар, тэлевізар. А я ўяўляю вясковую хату, адзінокую бабулю, якая разгублена тупае з кута ў кут, агаломшаная нязвыклай цішынёй, адчуваннем адарванасці ад свету, і з сумам пазірае на анямелы рэпрадуктар.

Думаю, што тыя, хто прымаў рашэнне адключыць(знішчыць) сеткавае радыёвяшчанне, абгрунтуюць гэта эканамічнай мэтазгоднасцю і параяць набыць хвалевы радыёпрымач. Яго можна набыць у Бешанковічах за 180 – 220 000 рублёў. Але хто з тых адзінокіх бабулек ведае пра тое і паедзе за ім у далёкі райцэнтр?

Вядома, навіны можна пачуць і без радыё. Невялікая страта прапусціць голас прэзідэнта, які нічога новага не скажа. А вось тое, што мы страчваем беларускую мову, якая ўсё ж гучала па радыё больш чым з іншых крыніц, гэта бяда.

Не ўсе радыёслухачы на ёй размаўлялі самі, але слухалі і разумелі. Цяпер, можа, хутка і разумець перастануць.

Адназначна адключэнне сеткавага радыёвяшчання – гэта чарговы крок улады, накіраваны на знішчэнне беларускай мовы.

В.Гракун

"БЕЛПОШТА" Ў БЕШАНКОВІЧАХ

Калі вы хочаце штосьці адправіць з Бешанковіч з поштай, вы можаце змарнаваць цэлую гадзіну часу.

Апошнім часам тут назіраюцца гіганцкія чэргі, бо з трох акенцаў звычайна працуе толькі адно. Гэта пацвярджае здымак на сайце beshankovichy. by, які быў зроблены 25 чэрвеня ў 13-00.

Праблема чэргаў на пошце ў нашым райцэнтры не новая, але кожнае лета яна абвастраецца. Не дапамагае яе вырашыць і інфакіёск, які стаіць тут жа. Бо абсалютная большыня наведвальнікаў карыстацца ім не ўмее. Дый для ўмельцаў не ўсё так проста: каб зрабіць плацёж, патрэбны дробныя грошы, бо рэшту інфакіёск не выдае.

Нават у Мінску праблема функцыянавання паштовых аддзяленяў даволі вострая. З-за недахопу кадраў некаторыя паштовыя аддзяленні там зачыняюцца. Людзі не могуць нават атрымаць свае пасылкі.

М.Васільеў

НАВІНЫ ЭКАНОМІКІ

ВАКАНСІІ З ЗАРОБКАМІ АД 200 ДА 400 ДАЛЯРАЎ

Згодна з інфармацыяй, што размешчана на сайце Міністэрства працы і сацыяльнай абароны насельніцтва Рэспублікі Беларусь, па стану на 17 чэрвеня 2014-га года ў раёне ёсць 21 вакансія на 26 вольных месцаў.

Максімальны заробак па гэтых вакансіях прапануе ААТ "Белкатламаш": 4 мільёны рублёў прапануецца эканамісту па планаванню.

Столькі ж можна атрымаць на "Віткопрадукце", працуючы ўпакоўшчыкам, але працаваць трэба ў Шумілінскім раёне. (Падвозка-адвозка, пэўна, будзе арганізавана.)

Заробак у 3,5 млн прапануюць прадаўцу Бешанкавіцкага РСТ, майстру ўчастка і спецыялісту па маркетынгу на "Белкатламашы", а таксама электрагазазваршчыку "Катласервіса", вадзіцелям катэгорый "С" і "Д" АТП-21, ПАСА-3 і "Катласервіса".

Галоўны бухгалтар "Цэнтра сацыяльнага абслугоўвання" атрымае 3,2 млн, станочнікі дрэваапрацоўчых станкоў "Бешанковіцкага лясгасу" – 3,0 млн.

Вальшчыкам леса "Бешанковіцкі лясгас" прапануе папрацаваць за 2, 8 млн, трактарысту ДРСП –110 за 2, 5 млн.

Страхагент "Белдзяржстраху" атрымае 2, 2 млн. рублёў, так як і электрык па рамонту халадзільных установак РСТ.

Эканаміст аддзела культуры райвыканкама (замена на час дэкрэтнага адпачынку) будзе працаваць за 2 мільёны, так як і кухонны рабочы адной з школаў раёна або афіцыянт рэстарана.

Бармэн РСТ будзе працаваць за 1,9 мільёна рублёў, грузчык за 1,8, так як і швяя Белькко.

Г.Станкевіч

НАВІНЫ СПОРТУ

МЫ – У ТРОЙЦЫ ПРЫЗЁРАЎ

24 – 26 чэрвеня ў Маладзечне праходзілі рэспубліканскія спаборніцтвы "Алімпійскія дні моладзі па пляжным валейболе" сярод юнакоў 1997/98 г.н.

Каманда Віцебскай вобласці, за якую выступалі выхаванцы бешанковіцкага валейболу Раман Пушнікаў і Арцём Нікалаеў, заняла ў выніку 3-е месца. Пераможцам спаборніцтва стала каманда Гомельскай вобласці, на другім месцы – Гродненская.

Пляжны валейбол – новая дысцыпліна, што ўключана ў Алімпійскія віды спорту. У камандзе гуляюць два чалавекі. Гульня складаецца з двух партый. Каб перамагчы ў партыі, трэба набраць 21 пункт.

Г.Станкевіч

20 ГАДОЎ

ДА ДВАЦЦАЦІГОДДЗЯ ВЫБАРАЎ ПЕРШАГА ПРЭЗІДЭНТА РБ

"Дваццаць гадоў шляху ў тупік - страчаныя гады для большасці людзей і краіны". Прапануем Вам каментары да біяграфіі А. Лукашэнкі, якія былі размешчаны на tut.by

"У яго безумоўна ёсць добрыя якасці і заслугі, але ён безнадзейна састарэў. Нам не ў Расію, трэба, былі мы там ужо. Нам трэба прыватны бізнес развіваць і з Еўропай сувязі наладжваць. А то атрымліваецца, што ўся наша эканоміка трымаецца на яго заляцаннях з Пуціным. Далі газу - усё добра, паразітаванне гэта. Мадэрнізацыі і развіцця - нуль. Толькі бла-бла. "

"Саша, ты ж мне толькі што казаў, што не біў (механізатара)!?" Ён кажа: "Вось якія людзі, сволачы. Я ім столькі добрага зрабіў, а яны не могуць забыць, як пару раз не стрымаўся" ". - У гэтым ён увесь. Хлусня ... хлусня ... і крывадушнасць.

"І швец, і жнец, і на дудзе ... А калі глыбей капнуць - "Самаўлюбёны невук"!

"Па-першае, ён нам не бацька - бацька ў нас у кожнага свой, а па-другое не Беларусь - а БЕЛАРУСЬ. З беларусаў робяць нейкіх недаразвітых прыдуркаў, якія толькі пад мудрым кіраўніцтвам Лукашэнкі на нешта здольныя. Мы - нармальная паўнавартасная нацыя, здольная выбіраць, а ня адзначацца на выбарах, працаваць і зарабляць, а не стаяць перад начальнікам з працягнутай рукой. "

"Фядуту хлусіў і не чырванеў: "Не, не біў!", так і ўсяму астатняму народу хлусіць і не чырванее."

"А Абама - 44-ы за 200 гадоў! Скажыце, працягне наш хоць бы сто? А то страшна становіцца, што ж потым з краінай зробяць?"

"Ну, давайце ўсё ж такі не адчайвацца Калі б людзі жылі вечна, то так - труба справа, а так я спадзяюся, хоць маё дзіця, але сваё юнацтва ў свабоднай краіне правядзе. "

"Што сказаць? Сам з вёскі - а вёску пры ім і дабілі. Беларуса дабілі, а з ім і культуру, традыцыі. Неяк гледзячы з боку, Беларусь моцна вылучалася на постсавецкай прасторы сваім маральным глянцам. А вось пажыўшы на Радзіме - бачыш усе праблемы савецкага, ідэалагічнага Дзяржавы знутры: на месцах сямейнасць, паказуха, а Закон служыць толькі інтарэсам кланаў на пасадах, непажаданых прыбіраюць, як і тых людзей, хто прывёў Бацьку ва ўладу. Ды і ўзнагароды цікавыя - усё больш ілжывай гісторыі, навязанай нам. "

"І што? Прама там (у Еўропе) суцэльныя геі? Так штампы гэта ўсё, калі галавой думаць перастаюць, а жуйку БТшную спажываюць. Мне адна бабуля ў вёсцы заявіла, маўляў калі прыйдуць сюды еўрапейцы, то ўсіх забяруць у сэксуальнае рабства. Ёй пад 80 гадоў, а такія рэчы турбуюць. Ну не сама ж яна дадумалася, а два каналы БТ падказалі. Тое ж і з "гейропой". Тыя хто пра яе крычаць з экранаў, самі яшчэ не вядома хто, гэтага "дабра" і ў нас хапае. Толькі акцэнты робяць не на нармальны ўзровень жыцця, зарплаты, якасць жыцця, працягласць, а вышукваюць якія то "какашкі", якіх і ў самих навалам, але больш за тое крыць няма чым. "

"Паважаная Аксана, паважаныя браты-украінцы!! Не трэба зайздросціць таму, каму кепска, калі ў вас яшчэ горш. У прынцыпе, народу Беларусі, па вялікім рахунку, на дыктатуру Лукашэнкі можна было напляваць, калі б не той шлях па якім рухаецца краіна. Глыбінныя памылкі - спроба сілавога кіравання эканомікай савецкімі метадамі пры адчыненых межах, прывядзе да поўнага разбурэння гаспадаркі краіны, гэта адназначна і абмеркаванню не падлягае. Крэдыты, любымі праўдамі і няпраўдамі выпрашаныя ў суседзяў, часткова раскрадаюцца, часткова выкарыстоўваюцца неэфектыўна і ўвядзенне рабства на дрэваапрацоўчых прадпрыемствах і запланаваны ўказ падобнага роду ў сельскай гаспадарцы сітуацыі не зменіць. Ідыятызм становішча ў тым, што Лукашэнка гэтага не разумее, і, напэўна, наўрад ці зразумее, бо, як дакладна заўважана ў артыкуле, ён "упёрты", а, як вы ведаеце, яшчэ больш небяспечным за дзятла можа быць толькі "упёрты" дзяцел. І працягвае "закручваць гайкі", і працягвае здзіўляцца адсутнасці росту эканомікі. Скажу шчыра - мне вельмі шкада другога прэзідэнта краіны (спадзяюся, гэты момант наступіць), бо тое, што нарабіў (і працягвае тварыць) Лукашэнка прыйдзецца разграбаць доўга і ў параўнанні з тым, што трэба будзе рабіць, ачыстка Гераклам аўгіевых стайняў, падасца лёгкім вячэрнім мацыёнам. "

news.tut.by/politics/403708.html#co

НАВІНЫ КУЛЬТУРЫ

... ТРЭБА АДЧЫНЯЦЬ БЕЛАРУСКІЯ ШКОЛЫ

Заслужаны артыст Беларусі, залаты голас легендарных «Песьняроў» Анатоль Кашапараў вярнуўся на радзіму з ЗША, дзе пражыў апошнія дванаццаць гадоў. Пра тое, чым ён займаўся за акіянам і якой бачыць сваю будучыню, сьпявак пагадзіўся расказаць у «Вольнай студыі».

— Анатоль, чым і дзе вы цяпер займаецеся?

— Цяпер я жыву ў Менску, але часьцей бываю ў Маскве, дзе ў нас канцэрты, запісы на тэлебачаньні. Трэба сказаць, што расейцы памятаюць і па-ранейшаму любяць «Песьняроў». А чалавек я адсюль. Як кажуць, дзе нарадзіўся, там і прыгадзіўся. А можа, і ня вельмі прыгадзіўся, ня ведаю. Мы цяпер выступаем часьцей зь Леанідам Барткевічам. Працуем, пішам шмат чаго новага. Паглядзім, што будзе далей. Але пакуль усё добра — канцэрты ідуць, залі запоўненыя. Дзе плацяць туды і едзем. Ня вельмі мне гэта падабаецца, але ж не адмаўляемся. Працуем і на карпаратывах, і ў вялікіх залях. Напрыклад, нядаўна ў Краснадарскім краі выступалі — вельмі задаволеныя ўсе, ад моладзі да старэйшага пакаленьня.

— А ў Менску дзе жывяце?

— У сяброў. Я ў Менску, сваім родным горадзе, ня маю нават кватэры. Я ніколі не прасіў, калі быў на піку папулярнасьці. Шмат гадоў мы працавалі на Беларусь. Тры канцэрты ў дзень для нас было як адпачынак, а было і па пяць-шэсьць. А сёньня ў высокія кабінэты ня вельмі і пускаюць. Усе чыноўнікі сядзяць новыя, маладзейшыя. Як быццам яны табе і рады дапамагчы, але такое ўражаньне, што найперш трымаюцца за свае крэслы, баяцца, каб іх ня скінулі. Не пра ўсіх такое скажу. Да некаторых заходзіш — міла сустракаюць, дапамагаюць. Але большасьць сядзяць — як заскарузлыя грыбы.

— А якая сытуацыя ў другога «песьняра», вашага калегі? Леанід Барткевіч у Менску таксама на птушыных правах?

Таксама. Але мы зь ім многа працуем, залі поўныя, людзі ўстаюць у канцы. Прычым, я заўважыў, перад пачаткам канцэрту людзі часам пытаюцца адзін у аднаго: а які склад «Песьняроў» будзе? Іх жа пяць ці шэсьць. А калі выходзім мы зь Леанідам, кідаюцца нас абдымаць, цалаваць — усё ў парадку.

— Днямі я глядзеў перадачу з вамі на канале «Настальгія». Дык вядоўца прызнаўся, што калісьці ўвесь Савецкі Саюз па песьнях «Песьняроў» вучыў беларускую мову. А сёньня вам беларускай мовы ў Беларусі хапае?

— Месцамі бракуе. Хай будзе больш — я толькі за гэта. «Бывай, абуджаная сэрцам, дарагая, чаму так горка, не магу я зразумець...» — паглядзіце, як лёгка, мякка гучыць, усе словы да сэрца даходзяць. Беларуская мова — пяшчотная, даступная, усе яе разумеюць.

Думаю, што трэба адчыняць беларускія школы, у Менску — беларускамоўны ўнівэрсытэт. Я — «за», рукамі і нагамі. Так павінна быць. Многім падабаецца беларуская мова. Чаму не? І хай у тых школах, у тым унівэрсытэце вучацца ўсе, хто хоча. Але ня трэба туды нікога цягнуць на ашыйніку. Я сам з задавальненьнем пайшоў бы ў той унівэрсытэт. У ЗША людзі і ў 75 гадоў вучацца, і іх пасьля бяруць на працу.

— Гурт «Бітлз» распаўся, бо загінуў Ленан. «Песьняры» распаліся пры жывым Мулявіне. Хто ў гэтым быў зацікаўлены?

— Я вельмі добра ведаю тую сытуацыю. Быў такі міністар культуры Сасноўскі, быў такі яго намесьнік Рылатка. Яны хацелі даказаць, што яны мацнейшыя за Мулявіна, які ўсё сваё жыцьцё аддаў на тое, каб ва ўсім сьвеце ведалі пра Беларусь, пра «Песьняроў». Той жа Рылатка ў раньні пэрыяд Мулявіну быў лепшым сябрам, у застольлях у дружбе кляўся. Што потым зь ім зрабілася, я ня ведаю. Сёньня для замежжа БДА «Песьняры» — проста сьмешны калектыў. Усе хочуць пачуць старых «Песьняроў», з залатога складу. А сёньня нават тыя, хто перацягваў нам апаратуру, парабіліся песьнярамі! І вось што нам здаецца адбываецца. БДА ўсюды, дзе мы зь Леанідам працуем, высылае паперы, дзе тлумачыць, што мы ня маем ніякага дачыненьня да «Песьняроў». Гэта мы — Кашапараў і Барткевіч! Відаць, БДА няма больш чым займацца. Сядзяць у кабінэтах і пішуць... Іх жа трыццаць чатыры чалавекі! Каб мне далі пакой і студыю, мне для працы хапіла б чалавек пяць.

— Мулявін, працуючы над беларускімі народнымі песьнямі, прыслухоўваўся да вас? Вы ж з Барткевічам — беларусы, а ён з Уралу прыехаў. Адкуль у ім было гэткае фэнамэнальнае вычуваньне беларускай песьні?

— Апошняе слова заўсёды было за Мулявіным. Як гэта кажуць — без каманды войска гіне? Так і ў нас было, Уладзімера Георгіевіча слухаліся. Ён жа нават не закончыў вучэльні па клясе гітары, але ж граў — канец сьвету. Гэта ўсё да яго, я лічу, з космасу прыходзіла. Акадэмічная навука яго магла сапсаваць. А так мы да гэтай пары граем у мулявінскай аранжыроўцы і «Ой рана на Івана», і «Александрыну». Мулявін з захапленьнем слухаў беларускія харавыя сьпевы — і Цітовіча, і Шырму. Мы езьдзілі на Палесьсе, з бабулямі сьпявалі. Пляшачку на стол, і бабулі павялі. Мы гэта ўсё запісвалі. Мулявін са сьлязамі на вачах тых бабулек слухаў. Яму душу прабіла ўсё наша, беларускае, і ён стаў шчырым беларусам. Хто да яго ўзяў беларускую песьню і вынес на ўвесь сьвет? І сёньня, калі я сустракаюся ў Амэрыцы зь людзьмі з былых савецкіх рэспублік, з Казахстану, напрыклад, яны ўсе нашы беларускія песьні ведаюць — з «песьняроўскага» рэпэртуару. Памятаюць наш калектыў 70-80-х гадоў.

— Ці глядзелі вы нядаўні конкурс Эўрабачаньня? Як вам пераможца Канчыта Вурст?

— У мяне адчуваньне, што чалавечая гісторыя заканчваецца, і мы знаходзімся на мяжы нечага дзікага. Мне страшна глядзець на гэтую барадатую істоту. Напалову жанчына, напалову мужык. Мяне і цяпер ажно трасе, як толькі пагляджу на яе (яго?). Я лічу, што ў кожнай песьні павінна быць свая драматургія. Як выбіраў творы Мулявін — ён глядзеў паэзію, музыку, гармонію, і ў мяне гэта засталося ад яго. Мулявін стварыў унікальны калектыў, мы сабраліся ў адным месцы ў адзін час і рабілі сваю справу. І будзем далей рабіць — тыя асколкі, што разьляцеліся ад яго, а ня тыя калектывы, якія перасьпеўваюць тое, што зроблена сорак гадоў таму.

— Вы зьбіраецеся вяртацца ў ЗША, ці хацелі б застацца ў Беларусі? Дарэчы, якое ў вас грамадзянства?

— Беларускае. Я хацеў бы застацца, хачу, каб жонка сюды прыехала, але няма куды. Я раней жыў адным днём паводле прынцыпу: сёньня — абы як, заўтра — бліны. Калі ў 1991 годзе я прыехаў у ЗША, нічога ў мяне не было, усе зьдзіўляліся — мець залатыя дыскі ў Канах і ня мець сотні мільёнаў даляраў?! Я ў Амэрыцы ўсё пачынаў з нуля, часам сам піцу развозіў. Неяк абжыўся, нават меў тры дамы. Адзін страціў, страціў і ўсе ўкладзеныя ў яго грошы. Рынак нерухомасьці абваліўся, і дом, які каштаваў пад мільён даляраў, абясцэніўся да трохсот тысячаў. Столькі ж я павінен быў аддаць банку.

(скарочана)

Гутарыў Міхась Скобла радыё Свабода

АБ'ЯВА

• Каб атрымліваць кожны нумар газеты «Крывінка» паведаміце рэдакцыі аб гэтым. Калі не жадаеце атрымліваць газету, то патэлефануйце.

• Калі прачыталі "Крывінку", то калі ласка, перадайце знаёмым.

• Наша газета стала размяшчаецца на партале http://kamunikat.org, дзе зацікаўленыя грамадзяне могуць яе спампаваць са старонкі: http://kamnikat.org/kryvinka.html каталагу "Пэрыёдыка" для далейшага выкарыстання яшчэ да з'яўлення газеты на паперы.

РУХ У ЕЎРОПУ

«ГЭТА ВЯЛІКІ ДЗЕНЬ ДЛЯ ЎСІХ КРАІН»

Украіна, Грузія, Малдова падпісалі Пагадненне аб асацыяцыі з ЕС. Парашэнка падпісаў пагадненне той самай асадкай, якой не рашыўся Януковіч у Вільні 29 лістапада. Цырымонія праходзіла у Брусэлі 27 чэрвеня, у ёй бралі ўдзел лідары 28 краін ЕС.

Старшыня Еўрапейскага савета Херман ван Рампей сказаў:

«Гэта падзея з'яўляецца прызнаннем тэрытарыяльнай цэласнасці. Будучыя пакаленні Малдовы, Украіны і Грузіі запомняць гэты дзень. Гэта вялікі дзень для Еўропы. Расія хай не баіцца, бо гэта Пагадненне не скіравана супраць яе».

Прэм'ер-міністр Грузіі Іраклій Гарыбашвілі ў сваім выступе зазначыў:

«Гэта хвалюючы для Грузіі дзень. Грузія павінна далучыцца да Еўропы і забяспечыць сабе мір і стабільнасць. Мы прапануем партнёрства ў бізнес-сферы, мы з'яўляемся прыкладам рэалізацыі рэформаў у рэгіёне. На працягу гісторыі мы падзяляем з Еўропай тыя ж каштоўнасці. Наша краіна ніколі не губляла сувязі з еўрапейскімі каштоўнасцямі, нягледзячы на правакацыі.

Грамадзяне Грузіі выбралі дэмакратыю. Гэта гістарычнае Пагадненне ўвасобіць еўрапейскую мару ў нашых краінах у рэальнасць».

Прэм'ер-міністр Малдовы Юрый Лянкэ ў сваім выступе зазначыў:

«Малдова і ЕС злучаныя назаўжды. Прадбачу добрую будучыню. Маладая Малдова бачыла ўзлёты і падзенні на працягу сваёй гісторыі, але становішча рэчаў хутка змяняецца да лепшага.

У 2009 годзе, з прыходам праеўрапейскай ўлады, гэты выбар абавязвае нас ісці наперад, і ў нас няма права на кампрамісы. Трэба стаць сябрамі гэтай еўрапейскай сям'і. Няма сумненняў у гатоўнасці. Сёння асноўныя каштоўнасці ЕС праходзяць выпрабаванне, нам патрэбна ваша падтрымка. Дзякуй калегам за тое, што нам удалося дайсці да гэтага моманту. Для Малдовы Еўропа — самы ясны і красамоўны вобраз».

Кіраўнік Еўрапейскай камісіі Жазэ Мануэл Барозу дадаў: *«Гэта гонар для ЕС - падтрымаць Грузію, Украіну і Малдову ў дэмакратычных працэсах. Пагадненне, падпісанае сёння, - самы амбіцыйны дакумент, калі-небудзь які падпісваецца Еўрасазам. ЕС дапаможа краінам укараняць рэформы. Гэтыя краіны павінны кантактаваць з парламентамі і грамадствам, каб супрацоўніцтва заручылася падтрымкай знутры і каб гэты працэс стаў незваротным. Важна змагацца з карупцыяй, мы не шукаем эксклюзіўнага партнёрства, мы верым у дэмакратыю. Гэтыя Дамовы — не канчатковая кропка ў супрацоўніцтве паміж гэтымі краінамі і ЕС, гэта пачатак новага сумеснага падарожжа».*

Reuters.com

СВАБОДУ ПАЛІТВЯЗНЯМ!

ЛУКАШЭНКУ СПАТРЭБІЛАСЯ ДРУГОЕ КРЫЛО

З калоніі на электрычку да Мінска Алеся Бяляцкага везлі на хуткай дапамогі. Трэба разумець, у беларускіх уладаў здарыўся востры прыступ гуманізму.

Амаль тры гады Мінск адфутбольваў патрабаванні апазіцыі і Захаду вызваліць вядомага праваабаронцу, а тут раптам - такая спешка.

Яшчэ раніцай 21 чэрвеня кіраўнік закрытай уладамі "Вясны" збіраўся на працу ў зоне, а ў 15.05 яго - без знаёмай па тысячам партрэтаў сівой шавялюры, голенага нагала - ужо абдымалі на сталічным вакзале.

На вызваленне па амністыі Бяляцкі, які адбыў амаль дзве трэці з чатырох з паловай гадоў тэрміну, не спадзяваўся: наляпілі парушэнняў. Аналітыкі дружна называюць рашэнне ўладаў палітычным.

Надышоў час вялікага гандлю

Вялікую геапалітычную гульню бачыць за гэтым жэстам беларускага кіраўніцтва мінскі палітолаг Юрый Чавусаў.

У каментары для Naviny.by ён правёў паралель з сітуацыяй 2008 года, калі пасля расійска-грузінскай вайны «з'явілася перспектыва замірэння рэжыму з Захадам».

Тады Менск, хоць Масква і ціснула, не прызнаў Абхазію і Паўднёвую Асецію. Узнікла магчымасць прадаць Захаду гэтую сваю геапалітычную пазіцыю. «Палітвязні сталі перашкодай для дасягнення нейкіх пагадненняў», - адзначае Чавусаў.

У выніку на волю ў жніўні 2008 года выйшлі Сяргей Парсюкевіч, Андрэй Кім і Аляксандр Казулін. Пачалася адліга ў адносінах з ЕС і ЗША, Беларусь атрымала ў разгар сусветнага фінансавага крызісу 3,5 мільярда даляраў крэдыту МВФ.

Цяпер на фоне расейска-украінскага канфлікту, у якім Аляксандр Лукашэнка заняў не зусім прарасейскую пазіцыю, зноў замаячыла перспектыва разблакаваць сапсаваныя па выніках выбараў-2010

(працяг на стар. 4)

РЭХА ПАДЗЕЙ

СУПРАЦЬСТАЯЦЬ ТОЛЬКІ НАЦЫЯНАЛЬНАЙ КАНСАЛІДАЦЫЯЙ

Агрэсіўнасць расійскай прапаганды, што шалёнымі хвалямі накатвае на беларусаў з экранаў тэлевізараў, цяжка сумяшчаецца з традыцыйнымі схільнасцямі беларусаў да спакою, парадку ды прыстойнасці.

Інфармацыйная вайна, якую развязала Расія супраць Украіны і ўвогуле супраць праеўрапейскіх памкненняў былых постсавецкіх рэспублік, відавочна зачапіла Беларусь. Гэта мякка кажучы, улічваючы дамінаванне расійскага ТБ у беларускай інфармацыйнай прасторы. На думку палітолага, намесніка старшыні руху «За свабоду» Алеся Лагвінца, разумеюць гэта і ўлады, якія праз дзяржаўныя тэлеканалы і друкаваныя СМІ спрабуюць трансляваць больш узважаную пазіцыю.

- Крышку дзяржаўныя медыі штосьці ўжо робяць, то бок сітуацыя ўжо не такая чорна-белая ў іх асвятленні, бо яны загнаныя ў пастку - не могуць паўтараць выключна тое, што робіцца расійскімі медыямі, - распавядае Алесь Лагвінец «ЕўраБеларусі». - Першае, таму што не такія яны ўжо і прафесіяналы ў прапагандзе. Другое, гэтая прапаганда можа быць скіраваная супраць іх. Бо ўладам трэба знайсці нейкая сваё месца нават у гэтым «Русском мире».

Таму такія крокі як адкрыццё таго ж помніку Альгерду, як усё ж такі пэўнае выкарыстанне беларускай мовы, як заявы кіраўніка Беларусі адносна Украіны і дзеянні – прысутнасць Лукашэнкі на інаўгурацыі ў Кіеве, датэрміновае вызваленне Алеся Бяляцкага – гэта пэўныя крокі, якія паказваюць, што ўладам не вельмі камфортна ў такім паўнафарматным «Русском мире» як яго разумеюць у Крамлі. І таму гэтыя крокі дыстанцавання ёсць – пытанне, як выкарыстаць іх на карысць таго, каб у нашым грамадстве было большае разуменне інтарэсаў Беларусі, большае разуменне важнасці нацыянальнай згоды.

- Але ці не занадта далёка ўвайшла расійская прапаганда ў свядомасць беларусаў? Грамадства радыкальна падзелена Майданам і расійскай трактоўкай украінскіх падзеяў.

- Ёсць пагроза гэтага – велізарная, але, мне падаецца, не ўсё страчана, паколькі, па-першае, беларусы наўрад ці хочуць ваяваць. А мы бачым, што расійская прапаганда – яна вельмі агрэсіўная. Так, хутчэй за ўсё, беларусы ёсць усё ж пасіўнымі ўспрымальнікамі прапаганды. Але ў той жа час яны маюць пэўны інтарэс – яны хочуць парадку, спакою і прыстойнасці, каб было па-людску.

І з гэтага пункту гледзішча – і дваццаць год незалежнасці, і наша блізкасць да літоўцаў, да палякаў, і нашы кантакты з імі ўсё ж такі ёсць пэўнай зарукай, што справы ў Беларусі могуць пайсці іншым шляхам. У нас будзе свой беларускі шлях, шлях рэвалюцыі духу, але калі ён наступіць – гэта немагчыма прызначыць альбо сфармуляваць і зафіксаваць. Але ў кожным разе шанцы на гэта маюцца – пакуль ёсць беларуская дзяржава, пакуль ёсць беларусы, якія ганарацца тым, што яны беларусы і якія хочуць будаваць сваю незалежнасць.

- І як беларусам рэалізаваць свае жаданні? Майдан – наўрад ці гэта выбар большасці беларусаў.

- Пытанне крытычнай масы і супольных дзеянняў. Калі людзі будуць мець аднолькавую рэакцыю на несправядлівыя дзеянні і салідарна на гэта рэагаваць. Патрэбна кансалідавацца беларусам, неабыякавым беларусам. Улада сёння робіць вельмі мала, практычна нічога дзеля таго, каб у грамадстве быў дыялог, была нацыянальная згода.

Варта пераканаць як большыню беларусаў, якія яшчэ ахопленыя сваёй абыякавасцю, так і ўладу, што мы – грамадзяне Беларусі – маем інтарэс у тым, каб размаўляць паміж сабой, каб слухаць адзін аднаго. І відавочна пратэст – гэта права любога грамадзяніна, права на мірны пратэст. Негвалтоўны супраціў – нашмат больш пасяховы, чымсьці той, які вядзе да велізарных стратаў.

РАСІЙСКА-ЎКРАІНСКІ КАНФЛІКТ

«БЕЗ РОССИЙСКОГО ОРУЖИЯ, ДЕНЕГ И БОЕВИКОВ…»

Если на крыше жилого дома размещен зенитный комплекс, кто виноват в том, что этот дом обстреливают?

20 апреля славная телекомпания НТВ в программе «Чрезвычайное происшествие» показала в эфире «жительницу города Краматорска» Людмилу Журомскую. Г-жа Журомская демонстрировала свой подвал, в котором она «в мирное время, в 21 веке, прячется от бомбежек». «Жительница города Краматорска» живет в 300 км от него в Запорожской области в селе Терпиння. Подвал располагается там же, съемки велись там же, и мне представляется, что корреспонденты НТВ никаким образом, даже накушавшись самого тяжелого героина, не могли случайно перепутать подвал в Краматорске с подвалом в селе Терпиння.

Фейк – бог с ним, но вот, что важно: каждый день, утром и вечером, российские государственные телеканалы и примкнувший к ним Следственный комитет ездят нам по ушам, рассказывая о том, как бесчеловечные украинские фашисты бомбят собственное население. Этот острый приступ гуманизма внезапно поразил российские власти, которые до сих пор к бомбежкам собственного населения (например, в г. Грозный) относились весьма равнодушно и даже были замечены в расстрелах из танков — без особой военной надобности — многоэтажных домов в Махачкале или Буйнакске по случаю нахождения в одной из квартир парочки боевиков.

Давайте все-таки определимся и поставим точки над і. В бомбежках мирного населения во время войны виноваты, в первую очередь, те, кто начали эту войну. И тем более те, кто прикрываются мирным населением.

Представим себе вместо Людмилы Журомской жительницу Дрездена, которая в феврале 1945 г. дает интервью CNN. «Я мирный человек, — говорит она. — Я никогда ни в чем таком не участвовала, а эти самолеты союзников убили 25 тыс. человек в моем городе и превратили мой дом в руины». Жалко ее? Конечно. Кто виноват в том, что ее город бомбят? В первую очередь, Гитлер (и Сталин, замечу я). Тот, кто начал Вторую мировую войну. Не начал бы Гитлер войну... трудно мне себе представить, чтобы вот так из ясного неба прилетели американцы и разбомбили Дрезден.

Случай Славянска чем-то отличается? Увы, да. В худшую сторону, потому что много плохого можно сказать про Гитлера, но я еще не слышала, чтобы немецкие солдаты прикрывались мирным немецким населением.

Это началось с Палестины и с бесстрашных палестинских борцов за права человека и за уничтожение государства Израиль. Палестинские террористы стали систематически размещать свои ракеты на крышах домов, больниц и пр. Сначала они прикрывались мирным населением, будучи уверены, что HumanRights-Watch каждую израильскую ракету, поразившую размещенных так террористов, запишет в преступления израильской военщины против мирных женщин и детей, а потом — и вовсе перешли к тактике максимизации потерь среди собственного мирного населения.

Если раньше в истории человечества большие сильные бородатые самцы вели войну так, чтобы максимизировать потери противника, то именно в Палестине был освоен новый способ ведения войны — большие сильные бородатые самцы стали вести войну так, чтобы максимизировать число трупов среди собственных женщин и детей. Максимизировать число своих трупов всегда легче, чем число чужих, и это привело к подлинной революции в целях и методах войны (отмечу, что без защитников прав человека эта новая стратегия войны возникнуть не могла).

Именно такую стратегию Россия применяет в Славянске, копируя палестинских террористов от и до, вплоть до совершенно потрясающих снимков, на которых вооруженные до зубов мужики перебегают улицу, держа перед собой двух испуганных подростков, мальчика и девочку, физически прячась за их худенькими телами.

Вопрос: если на крыше жилого дома размещен зенитный комплекс, кто виноват в том, что этот дом обстреливают? Ответ: тот, кто разместил комплекс.

Дополнительная подлость тут в том, что такой тип войны в принципе непременным своим условием требует гуманности противника. Гитлеровские войска не прикрывались женщинами и детьми не потому, что они были такие гуманные, а потому, что присутствие женщин и детей никак бы особо не смутило союзников. Мирными жителями прикрываются только в тех странах, в которых мирные жители имеют значение.

Вы слышали когда-нибудь про теракт с захватом заложников в Китае? Ответ — нет. Потому что заведомо известно, что китайскому правительству на заложников наплевать. Вы обратили внимание, что после Норд-Оста и особенно Беслана теракты с захватом заложников в России происходить перестали? Потому что после того, как в Беслане мы браво пальнули по школе из огнемета, даже самому тупому террористу стало ясно, что в России брать заложников бесполезно. Вы слышали когда-нибудь, чтобы где-нибудь в Африке два племени воевали, прикрываясь женщинами и детьми? Ха! Это очень глупая стратегия. В женщин и детей удобней стрелять.

То есть сам факт того, что в Донецке и Луганске террористы прикрываются женщинами и детьми показывает ровно обратное тому, что пытаются доказать российское телевидение и Следственный комитет: а именно, что украинскому правительству есть дело до женщин и детей. Иначе бы — не прикрывались.

Давайте сейчас забудем о деталях (немаловажных впрочем). О том, что рассказы российского телеследственного комитета о тотальном геноциде города Славянска, мягко говоря, преувеличены. О том, что размещаемые в сети фотографии мертвых детей, убитых кровавой украинской военщиной, оказываются, как назло, фотографиями жертв бомбежек в Сирии или обезглавленного в Саудовской Аравии педофила. Что видео обстрела Славянска украинскими «Градами» оказалось обстрелом Цхинвали «Градами» российскими 9 августа 2008 г., что, согласитесь, совсем уже особый цинизм: сначала выносили из Цхинвали «Градами» грузинские войска и при этом заявляли, что это грузины обстреливают Цхинвали, а потом тот же суп съели по второму разу.

Вот очень простая вещь. Если Кремль хочет, чтобы украинские власти перестали обстреливать мирных жителей в Славянске, то ему просто надо убрать из Славянска своих боевиков. Потому что это не украинская «гражданская война», как бы нам ни пытались внушить обратное. Потому что, как справедливо посетовал сам командующий боевиками в Славянске, сотрудник СБ российского олигарха Константина Малофеева Гиркин/Стрелков (разместив попутно в собственном блоге фото БТР, горевшего 25 лет назад на площади Тяньаньмэнь, в качестве фотосвидетельства собственных побед над украинскими фашистами), местный народ воевать не хочет.

Без российского оружия, российских (или Януковича) денег и российских боевиков, безнаказанно пересекающих российско-украинскую границу, все бы кончилось в три дня.

Юлия Латынина
ej.ru

СВАБОДУ ПАЛІТВЯЗНЯМ!

(пачатак на стар. 3)

адносіны з Захадам досыць хутка і, у прынцыпе, малой крывёю.

Сам Бяляцкі спадзяецца, што яго вызваленне - толькі першая ластаўка. У спісе палітвязняў на сайце "Вясны" - яшчэ сем прозвішчаў, у тым ліку экс-кандыдата ў прэзідэнты Мікалая Статкевіча.

Чавусаў мяркуе, што беларускае кіраўніцтва цяпер аддасць перавагу не выкідваць ўсе козыры, а дачакацца нейкіх крокаў у адказ Захаду, якія сімвалізуюць «рукопожатность» Лукашэнка.

Палітвязняў прададуць па частках?

Валерый Карбалевіч, эксперт аналітычнага цэнтра "Стратэгія" (Мінск), таксама заявіў у каментары для Naviny.by, што «палітвязняў, магчыма, будуць прадаваць па частках».

На думку аналітыка, Мінск будзе сачыць за тым, як адрэагуе на цяперашняе вызваленне знакамітага палітвязня Еўрасаюз. Беларускі бок хацеў бы адмены санкцый, адзначае суразмоўца, але наўрад ці Брусэль пойдзе на такі крок пасля выпуску з турмы аднаго толькі Бяляцкага. Магчыма, санкцыі для пачатку скароцяць.

Чавусаў жа дапускае, што можа быць прарыў у адносінах паміж Беларуссю і Штатамі. Пасля дыпламатычнай вайны вясны 2008 года дыпмісіі Беларусі ў Вашынгтоне і ЗША ў Менску абяскроўленыя, працуюць без паслоў. Афіцыйнаму ж Мінску сёння асабліва важна наладзіць адносіны з самай магутнай краінай свету.

Чаму ўлады так заварушыліся на заходнім кірунку? Палітолагі падкрэсліваюць расійскі фактар. Бачачы агрэсію Крамля супраць Украіны, «Лукашэнка трохі спалохаўся», адзначае Карбалевіч.

Уладалюбнаму кіраўніку краіны, якая патрапіла ў жорсткую залежнасць ад Расіі, трэба пашырыць прастору геапалітычнага манеўру. Момант спрыяльны тым, што Захаду, таксама напалоханаму захопам Крыма, выбліскам вялікадзяржаўных амбіцый Крамля, цяпер асабліва не да натацый па частцы дэмакратыі ў адрас «апошняга дыктатара Еўропы» (да ўж і ці апошняга?).

Заходнікі аддаюць належнае хоць бы некаторага дыстанцыяванне Лукашэнкі ад Крамля ў ўкраінскім пытанні і, як пагаворваюць у дыпламатычных кулуарах, гатовыя нават стрымана аддзячыць. Вызваленне палітычных вязняў дазволіла б зрабіць гэта з захаваннем асобы.

Лукашэнка ж мае і яшчэ адзін козыр. Ад яго пазіцыі шмат у чым залежыць, якім апынецца Еўразійскі эканамічны саюз - рэальным геапалітычным блокам або бюракратычным утварэннем тыпу Саюзнай дзяржавы, адзначае Чавусаў.

Натуральна, Захад не зацікаўлены ў першым, моцным варыянце. Лукашэнка ж мае багаты вопыт рэдуцыравання інтэграцыйных праектаў Крамля.

Мінск атрымлівае процівагу і грошы

Якая цікавасць беларускага афіцыйнага лідэра? Адносная нармалізацыя адносінаў з Захадам дае магчымасць вярнуцца да звыклай палітыцы лавіравання паміж цэнтрамі сілы на міжнароднай арэне. «Лукашэнка спатрэбілася другое крыло», - адзначае Чавусаў.

Далей, для выратавання ад фінансава-эканамічнага абвалу быў бы вельмі дарэчы новы крэдыт МВФ.

Паколькі крэдытная залежнасць ад Расеі становіцца пагрозлівай, ужо сама дыверсіфікацыя знешняга доўгу ўяўляецца дабром. Да таго ж МВФ можа даць пазыку на больш гуманных умовах і нават, пагаворваюць, змякчыць патрабаванні па частцы рэформаў.

У цэлым паляпшэнне палітычных адносін з Захадам дае сігнал замежным банкірам, інвестарам.

Нарэшце, нішто чалавечае не чужа замацярэламу за два дзесяцігоддзі ў сваім крэсле кіраўніку Беларусі. Было бачна, як радаваўся ён нядаўна ў Кіеве на інаўгурацыі Пятра Парашэнкі магчымасці апынуцца ў адной кампаніі з лідэрамі краін ЕС, віцэ-прэзідэнтам ЗША. Пахваліўся потым у інтэрв'ю сербам: «Прынамсі, са мной ужо вітаюцца і размаўляюць».

Геапалітыка працуе на незалежнасць

Але нават калі выйдуць на волю ўсе палітвязні, цудаў зближэння з Еўропай і рашучых рэформаў у краіне не будзе.

«Спадзявацца на паўтор лібералізацыі, якая была перад выбарамі 2010 года, не варта», - лічыць Карбалевіч. Паводле яго прагнозу, перад прэзідэнцкімі выбарамі 2015 года, хутчэй, будуць зацiскаць гайкі.

І ўсё ж вызваленне Бяляцкага - рэдкая і моцная порцыя пазітыву для тых, хто хоча пераменаў у Беларусі. Кропля камень точыць. Прыйшоў дзень, калі уладам прыпякло - і яны пайшлі на саступкі.

Так, рэжым заклапочаны самазахаваннем. Але пры гэтым адрошчванне другога геапалітычнага крыла павышае шанец захаваць беларускую незалежнасць, мацней завязаўшы яе на інтарэсы буйных сусветных гульцоў.

Аляксандр Класкоўскі
БЕЛАПАН

Заснавальнік і рэдактар: Станкевіч Георгій Мікалаевіч

Адрас рэдакцыі: Бешанковіцкі раён, в. Старыя Ранчыцы, e-mail: stan62@list.ru, тэл. 60237, маб. +375292184739
Газета выдаецца з сакавіка 2005г.

Падпісана да друку 30.06.2014 у 16.30
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца на ўласным абсталяванні.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.